

Norge og Jordan. Efter vedtagelsen fremkom en række traditionelle velkomsttaler. For den vesteuropæiske gruppe, minus Storbritannien, der selv fremkom med et indlæg, talte den græske repræsentant. Irak, der ved sikkerhedsrådets behandling af sagen havde forsøgt at forhale Kuwait's optagelse, undlod at tale i plenarforsamlingen, og den israelske repræsentant udtalte, at Israel som et princip aldrig havde modsat sig optagelse af noget land i FN, heller ikke for så vidt angik arabiske lande, der indtog en fjendtlig holdning over for hans land, men at Israel ville have afholdt sig fra at stemme, hvis det var kommet til afstemning, idet man ikke følte sig sikker på, at Kuwait opfyldte de i FN-pagtens artikel 4 stillede betingelser.

3. Udvalget til prøvelse af fuldmagter holdt møde den 5. juni 1963. Der fandt i udvalget en kort drøftelse sted af spørgsmålet om den kinesiske og den ungarske repræsentation. Vedrørende Kinas repræsentation fremlagdes et sovjetisk forslag, hvorefter den kinesiske delegations fuldmagter erklærede for ugyldige.

Forslaget fandt støtte fra Guinea og Indonesien, medens Nigeria, El Salvador og Mexico påpegede, at spørgsmålet om Kinas repræsentation i FN var et spørgsmål, der måtte afgøres af plenarforsamlingen og ikke af udvalget til prøvelse af fuldmagter.

Det sovjetiske forslag forkastedes derefter med 5 stemmer mod 3, medens 1 medlem undlod at stemme.

USAs repræsentant forbeholdt sig sin regerings stilling med hensyn til den ungarske delegations fuldmagter i afventning af en afklaring af situationen i dette land. Canada støttede dette synspunkt. Sovjetunionen, Guinea, Indonesien og Nigeria kunne godkende de ungarske fuldmagter. Der fandt ikke afstemning sted vedrørende dette spørgsmål.

På forslag af formanden vedtog udvalget at anbefale plenarforsamlingen at godkende samtlige fuldmagter. Den sovjetiske delegerede udtalte herved, at det forhold, at den sovjetiske delegation ikke stemte mod den af formanden foreslåede fremgangsmåde ikke betød nogen ændring i den sovjetiske stilling med hensyn til de omhandlede spørgsmål.

Udvalgets rapport blev senere vedtaget af plenarforsamlingen ved resolution nr.

1873 (S-IV) af 27. juni 1963 med 87 stemmer for, ingen imod, medens 10 (Østbloklandene) undlod at stemme.

III. Den nærmere baggrund for indkaldelsen af den ekstraordinære generalforsamling.

1. På grund af flere staters vægring ved at deltage i finansieringen af FN's fredsbevarende operationer i Gaza og Congo vedtog 16. plenarforsamling i 1961 bl. a. at optage et obligationslån på \$ 200 mill. hos medlemsstaterne til dækning af allerede eksisterende kasseunderskud og den fortsatte finansiering af de nævnte fredsbevarende operationer. Endvidere vedtoges det at anmode Den internationale Domstol om en rådgivende udtalelse om, hvorvidt udgifterne til disse operationer kunne anses for at være „udgifter for organisationen i henhold til pagtens artikel 17, stk. 2.“ Baggrunden for denne anmodning var, at en af plenarforsamlingen nedsat arbejdsgruppe på 15 medlemmer ikke havde set sig i stand til at opstille almindelige retningslinjer for finansiering af fredsbevarende foranstaltninger, og derfor havde tilrådet, at domstolen fik lejlighed til at udtale sig. Domstolen fastslog i sin udtalelse af 20. juli 1962, afgivet med 9 stemmer mod 5, at udgifterne til de fredsbevarende operationer i Gaza og Congo burde betragtes som udgifter, der faldt ind under artikel 17, stk. 2, og således som udgifter der påhvilede samtlige medlemslande.

2. 17. Plenarforsamling vedtog en med bl. a. Danmark som medforslagsstiller fremlagt resolution, hvorefter forsamlingen „accepterede“ Den internationale Domstols udtalelse vedrørende det spørgsmål, der var blevet forelagt den. Endvidere vedtoges en resolution, hvorefter det ovennævnte 15-magtsudvalg genoplivedes og udvidedes til 21 medlemmer. Udvalget, der som opgave fik at overveje metoder for den fremtidige finansiering af kostbare fredsbevarende foranstaltninger, herunder spørgsmålet om udarbejdelse af en særlig bidragsskala for disse operationer, skulle aflægge beretning til plenarforsamlingen senest den 31. marts 1963.

Endelig vedtoges en resolution om indkaldelse af en speciel FN-samling inden 30. juni 1963 til overvejelse af organisationens finansielle situation i lyset af den af 21-